

Sælsomme stjerner stirrer mod jorden

**EMINE
SEVGI
ÖZDAMAR**

**Sælsomme
stjerner stirrer
mod jorden**

ØSTBERLIN - VESTBERLIN 1976/77

Oversat fra tysk af Jane Tversted



**FORLAGET
VANDKUNSTEN**

1. Del

HUNDEN BLEV VED MED AT GØ OG VILLE IKKE HOLDE OP. Af og til løb den ind i anden og tredje baggård, dens stemme fjernede sig, men så kom den tættere på igen. Jeg kunne ikke længere sove, Else Lasker-Schülers bog lå på den anden hovedpude. Før jeg faldt i søvn, havde jeg lært et par linjer udenad.

*Sælsomme stjerner stirrer mod jorden,
Jernfarvede, med haler aflængsel,
At lede efter kærligheden med armene i brand*

Jeg gentog sætningerne, som om Elses ord og min stemme ville kunne berolige hunden, der gøede i gården. Men da hunden gøede endnu højere, begyndte jeg også selv at tale højere og skreg nærmest sætningerne ud. Hvor kom hunden fra? Indtil nu havde der ikke været nogen hund i gården. Jeg stirrede hjælpeløst på bogen, som om den kunne hjælpe mig. Hunden gøede og gøede, jeg tav og hørte mine tænder klapre. I den tidligere fabrik var alle radiatorerne slukkede, som altid på helligdage, om lørdagen og om søndagen. Og i weekenden, når skrædderne og strygepigerne på etagen neden under os gik hjem, begyndte kulden at brede sig overalt i huset, også her på den øverste etage, hvor der boede syv personer.

Hvis de andre havde været her nu, ville man kunne se kulden. Peter ville måske tage et bad, og når han steg op af det varme vand, ville det dampe rundt om hans krop.

Når mine syv venner på sådanne dage uden varme, kom ud i køkkenet fra det lange store rum, bevægede deres varme ånde sig en halv meter foran dem i kulden, som når en flyvemaskine trækker en lang stribe og bygger en vej over himlen. Når to af os stod over for hinan-

den og talte sammen i dørene til vores værelser, så jeg to åndedræt tale sammen i korridoren, og hvis en gik tværs igennem dem, beskadigede han for et øjeblik de to talende åndedræt og gik med sit eget pust af ånde foran sig ud i køkkenet. Kun åndedrættet kunne kort bryde kulden. Når vi alle sammen sad rundt om det store, runde bord i køkkenet og spiste og talte sammen, så jeg syv vejrtrækningsveje over bordet som syv lyskegler fra syv lomme-lygter en mørk nat.

Før disse syv personer havde der boet andre mennesker her: AA-kollektivet. De var taget til Otto Mühl i Østrig til et selvbevidsthedsseminar og var kommet kronraget tilbage, også kvinderne og et barn. De sagde: Alle forskelle skal afskaffes, ingen privat ejendom, ingen faste forhold. Alle kvinderne gik i seng med alle mændene, og de måtte ikke vide, hvem der var far til deres børn. Også sproget skulle afskaffes, fordi sproget oprettede klasseforskelle. Sproget var et magtinstrument, derfor tilbage til primalskriget. Ligesom hos børn skulle kun det fysiske nødvendige og nøden skriges ud. Også børn skreg jo kun det fysiske nødvendige ud, sagde de. De talte ikke længere, de skreg kun, derfor var de kronragede lejere fra før hele tiden hæse. På de kolde lørdage og søndage i den tidligere fabrik havde deres skrigende åndedræt således været endnu længere end mine syv venners, som jeg boede hos nu. Når AA-kollektivet skreg på den måde, fløj raketter i alle retninger mod himlen og efterlod deres spor.

Jeg havde ikke lært folkene fra AA-kollektivet at kende, fordi de var blevet pryglet ud, før jeg kom. Lampen, som hang i det store rum over bordtennisbordet, havde også fået nogle af slagene. Tre af de fem pærer var blevet slået

itu, og lampens stel hang stadig krumt ned fra loftet som et minde fra AA-kollektivets tid. Ingen af os reparerede lampen. Man spillede bordtennis under den, og af og til blev den ramt af boldene og vaklede. Når to spillede bordtennis sammen i kulden, så det ud, som om to åndedræt kastede bolden frem og tilbage.

Det var Reiner, der havde smidt AA-kollektivet ud. Han havde lejet den tidligere fabriksetage, havde bygget syv værelser med vægge af tyndt pap, lejet dem ud til de studerende og havde også selv boet der. Da de studerende så en dag kom kronraget tilbage fra Otto Mühls selvbevidsthedsseminar og hele tiden skreg, hentede Reiner sine dørsælgervenner fra Frankfurt og foranstaltede et kæmpe slagsmål. De kom i folkevognsrugbrød med køller under deres frakker og gik med det samme løs på folkene fra AA-kollektivet, der skrigende var ved at spise morgenmad, også dørsælgervenerne og børnene skreg. Og også syerskerne og strygepigerne på etagen nedenunder, der hørte skrigene og så de ituslåede ruder falde ned foran deres vinduer, begyndte at skrige, enkelte glemte de tunge strygejern på de bukser, de var ved at stryge, og løb ud på gaden. Bukserne blev brændt på strygebordene, indtil mesteren – den eneste mand blandt strygepigerne, en lille mand, døv og med fremstående mave – stillede strygejernene lodret. Reiner vandt, AA-kollektivet flyttede og efterlod amerikansk militærundertøj i skabene og mange T-shirts, som kunne købes for én mark stykket i en militærshop, og som jeg på grund af kulden bar flere oven på hinanden af. Der var også grønne militærstøvler i skabene, som vi på kolde dage ofte havde på.

Igen gøede hunden. Hvorfor peb den sådan? Var der måske nogen, der havde trådt den over poterne? Jeg må drikke noget vand, det vil hjælpe mig til at sove igen. Jeg gik gennem den lange korridor og det store rum ud i køkkenet. Vejen var så lang, at Inga på de kolde dage tog cyklen for at komme på toilettet, hendes åndedræt cyklede med. Jeg tændte lyset i alle værelserne. På Jens' værelse lå en bamse på sengen, en bjørn, hvis glasøjne var duggede. På Susannes værelse stod et askebæger fyldt med frosne skod ved siden af skrivemaskinen, på Ingas værelse stod en åben vandflaske. Vandet var frosset. Inde hos Janosch lå et stykke frosset chokolade, der var taget en bid af, på tastaturet af hans skrivemaskine. Jeg så aftrykket af hans tænder på det og tænkte, at han smilede til mig. Da jeg åbnede døren til Reiners værelse, gik radioen pludselig i gang. Hvor var den talende mands stemme dog varm! Jeg lagde mine hænder på radioen, men kulden fra metallet brændte. På en tallerken lå en halvspist Bockwurst med frosen ketchup og så ud som popkunst. På Barbaras værelse stod en kasse ved siden af skrivemaskinen fyldt med bolsjer og chokolade, der var frosset sammen, det virkede på mig, som om bolsjerne lo af kulde. Foran alle værelserne stod støvler, der var fyldt med Barbaras chokolade og bolsjer. I forbifarten tog jeg et stykke chokolade fra Peters støvler. I det store rum ved siden af bordtennisbordet og den ødelagte, halte stol stod et juletræ behængt med farvede elpærer, som lyste, og et klaver. Jeg berørte hver enkelt af de lysende pærer og spillede hurtigt en do re mi fa so la... På det runde bord i køkkenet lå resterne af en honningkage, som var pakket ind i plastikfolie, der duggede. Ingas mor havde